Robert van Gulik

Příběhy soudce Ti

Lakový paraván

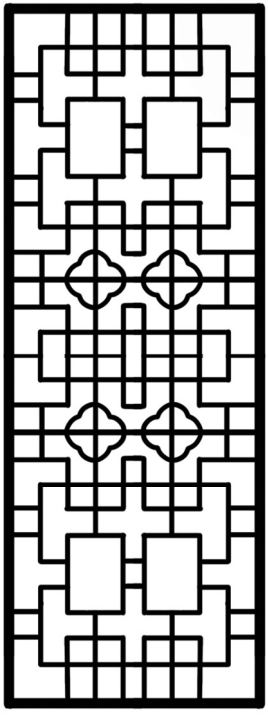

Příběhy soudce Ti

Lakový paraván

Robert van Gulik

Přeložila Věra Šťovíčková-Heroldová

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © The Estate of Robert van Gulik, 1958 | 2026
Translation © Věra Šťovíčková-Heroldová – dědicové c/o DILIA, 1996
Cover Illustration © Katarina Kratochvílová, 2026
Book Art © Antonín Srp, 2026
Book Design © Ondřej Mikulecký, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-164-2 (pdf)

KNIHY ROBERTA VAN GULIKA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Příběhy soudce Ti

Slavné případy soudce Ti

Záhada čínského zlata
Lakový paraván
Vraždy na čínském jezeře
Tygr loví v noci | Gibon přichází z rána
Strašidelný klášter
Vražedný zvon
Tykev a náhrdelník
Básníci a vražda
Červený pavilon
Císařova perla
Záhada čínského bludiště
Fantom chrámu
Záhada čínského hřebíku
Pavilón se smuteční vrbou
Vražda v Kantonu

Soudce Ti v akci

OSOBY

HLAVNÍ POSTAVY

TI Žen-ťie, náčelník a soudce okresu Peng-laj, který v tomto příběhu pobývá několik dnů ve Wej-pingu, jiném okrese šantungské provincie
ŤIAO Taj, jeden z jeho pomocníků, který ho na této cestě provází

OSOBY Z PŘÍPADU LAKOVÉHO PARAVÁNU

TENG Kan, náčelník okresu Wej-ping
paní TENG, rozená Wu, jeho žena, zvaná Stříbrný lotos
PAN Ju-te, Tengův poradce

OSOBY Z PŘÍPADU DŮVĚŘIVÉHO OBCHODNÍKA

KO Č'-jüan, bohatý obchodník hedvábím
paní KO, rozená Sie, jeho žena
PIEN Chung, věštec

OSOBY Z PŘÍPADU ZFALŠOVANÝCH ÚČTŮ

LENG Ťien, bankéř
LENG Te, jeho mladší bratr
KUN-šan, zloděj

DALŠÍ

Kaprál LIU Wu, šéf wej-pingského podsvětí
Student SIA Liang, mladý chuligán
Karafiát, prostitutka

Příjmení, zde uvedené velkými písmeny, se v čínštině píše vždy před osobním jménem.

高罗佩

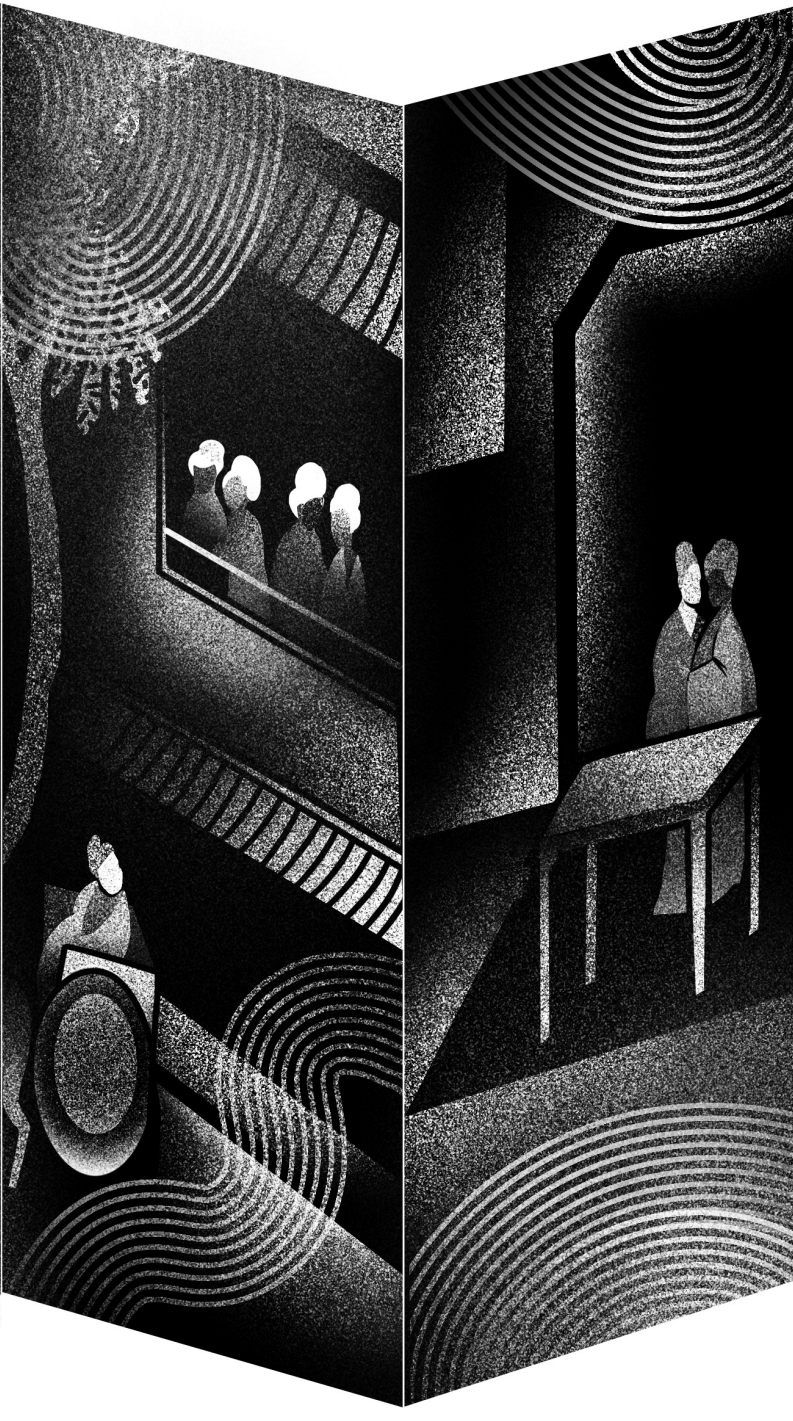

1

Náčelník Teng přijímá soudce Ti
V hostinci se soudce Ti setkává se svým pomocníkem Ťiao Tajem

Zůstal stát přímo ve dveřích své pracovny a byl úplně bez sebe. Všechno viděl rozmazaně a neodvážil se vykročit ke svému psacímu stolu. Opřel se o veřeje, zavřel oči, pomalu zvedl ruce k hlavě a pak si je přitiskl na spánky. Prudká bolest hlavy teď přecházela v pulzující tupé údery. V uších mu přestalo zvonit. Ze vzdáleného zadního dvora své rezidence už rozeznával důvěrně známé hlasy služebnictva, které se po siestě rozcházelo za prací. Brzy mu jeho majordom přinese odpolední čaj.

S nezměrným úsilím se vzchopil. S ulehčením zjišťoval, že se jeho zrak lepší. Rychle odtáhl ruce ze spánků a bedlivě si je prohlížel. Žádné skvrny od krve na nich neviděl. Vzhlédl k velkému psacímu stolu z masivního

černého dřeva. Na jeho leštěné desce se zrcadlily květiny v zelené nefritové váze. Byly povadlé. Bezděčně ho napadlo, že by je jeho žena měla vyměnit, vždycky pro ně chodila do zahrady ona sama. Náhle se mu sevřel žaludek. Jako šílený vklopýtal do pokoje, podařilo se mu dojít až k psacímu stolu. Obcházeje jej, těžce dýchal a opíral se o jeho hladkou hranu. Pak klesl do křesla.

Rukama sevřel opěradla, jak se bránil novému náporu závrati. Když se mu ulevilo, otevřel oči. U protější stěny uviděl vysoký lakový paraván. Rychle odvrátil zrak, ale paraván jako by se pohyboval spolu s jeho očima. Jeho vysoká hubená postava se prudce zachvěla. Instinktivně si přitáhl volný domácí šat blíže k tělu. Je to konec, začíná šílet? Na čele se mu zaperlil ledový pot, měl pocit, že bude zvracet. Sklonil hlavu a v zoufalé snaze soustředit myšlenky se upřeně zahleděl na dokument, který mu jeho poradce položil na stůl.

Koutkem oka zahlédl přicházejícího majordoma s čajovým podnosem v ruce. Chtěl mu odpovědět na uctivý pozdrav, ale suchý jazyk měl těžký a nateklý. Když mu postarší muž, střídmě oděný do dlouhého šedého šatu s kulatou černou čapkou na hlavě, uctivě podal šálek čaje, náčelník jej rychle vzal do chvějící se ruky a lokl si. Kdyby se napil více, cítil by se líp. Proč ten starý, vetchý blázen nejde pryč? Na co čeká? Pohnul rty, aby mu to hněvivě vytkl. Ale pak si všiml, že na podnose leží velká obálka.

„Ten dopis, Vaše Ctihodnosti, právě přinesl nějaký návštěvník, jmenuje se pan Šen," řekl starý majordom.

Teng pohlédl na dopis, ale ještě si nedůvěřoval natolik, aby zvedl chvějící se ruku a sáhl po něm. Adresa, napsaná výrazným rukopisem, který vypadal na úřední osobu, zněla:

Teng Kanovi, náčelníkovi okresu Wej-ping.
Do vlastních rukou

V levém dolním rohu byla velká červená pečeť prefektury.

„Protože je tam napsáno do vlastních rukou," řekl majordom svým suchým pedantským hlasem, „považoval jsem za nezbytné přinést jej Vaší Ctihodnosti přímo."

Náčelník vzal obálku a mechanicky sáhl po bambusovém nožíku na papír. Jako jeden ze stovek okresních náčelníků byl jen malým kolečkem v obrovské správní mašinerii mocné čínské tangské říše. A třebaže ve svém vlastním okrese Wej-ping představoval nejvyšší vládní autoritu, byl pouze jedním z asi tak tuctu okresních náčelníků spadajících pod prefekta v Pien-fu. Majordom měl pravdu, návštěvníka vybaveného osobním dopisem od prefekta není radno nechat čekat. Díky nebesům, že mu to už zase jasně myslí! Rozřízl obálku. Byl v ní list úředního papíru s pouhými několika řádky.

Důvěrné. Nositel tohoto dopisu, Ti Žen-ťie, náčelník okresu Peng-laj, který se zúčastnil konference na prefektuře a teď se vrací do svého úřadu, dostal týdenní volno, které stráví ve Wej-pingu, přísně inkognito. Poskytněte řečenému Ti veškerou možnou pomoc.
Prefekt.

Náčelník Teng zvolna dopis složil. Horší chvíli si jeho kolega z Peng-laj už vybrat nemohl. A proč ten chlapík přijíždí inkognito? Schyluje se snad k nějakým potížím? Prefekt byl známý svými nekonvenčními metodami, docela dobře mohl pověřit toho chlapa tajným vyšetřováním. Má ho odpálkovat s tím, že je nemocný? Ne, to by v domě vzbudilo pozornost, protože ráno byl naprosto v pořádku. Chvatně vysrkl zbytek čaje.

Teď se cítil líp. A když oslovil majordoma, měl pocit, že jeho hlas zní téměř normálně.

„Nalej mi další šálek a pomoz mi obléknout úřední roucho."

Starý muž pomohl svému pánovi do dlouhého šatu z hnědého brokátu a podal mu hranatou čapku z černého tylu. Pak si náčelník uvázal kolem pasu šerpu. „Teď přiveď pana Šena. Přijmu ho ve své pracovně."

Sotva majordom odešel, přistoupil náčelník Teng k široké ebenové lavici určené pro přijímání návštěvníků. Stála u boční zdi pod svitkovým obrazem s krajinkou.

Posadil se do levého rohu a přesvědčil se, že z tohoto místa je vidět jen polovina lakového paravánu. Vrátil se k psacímu stolu. Už má zase pevný krok. Ale udrží si jasnou mysl? Jak tam stál, ponořen v myšlenkách, dveře se otevřely a vešel majordom. Podal svému pánovi červenou navštívenku, na níž bylo dvěma velkými znaky napsáno jméno Šen Mo. V levém dolním rohu bylo drobnějším písmem připsáno: komisionář. Vešel vysoký muž se širokými rameny, vlajícím černým vousem a dlouhými licousy a uklonil se, paže založené v objemných rukávech vybledlého modrého šatu. Na obnošené černé čapce nebylo žádné hodnostní označení. Náčelník Teng poklonu opětoval a pronesl několik slov na uvítanou. Pak vybídl svého hosta, aby si sedl na lavici k levé straně nízkého čajového stolku. Sám usedl na druhou stranu a přísně ukázal majordomovi, postávajícímu u dveří, aby je nechal o samotě.

Když se dveře zavřely, bradatý muž vrhl na svého hostitele pronikavý pohled svých bystrých živých očí. Promluvil příjemným hlubokým hlasem:

„Už dlouho jsem si přál setkat se s vámi, Tengu. Ještě když jsem pracoval v hlavním městě, slyšel jsem o vás jako o jednom z našich velkých básníků všude pět jen samou chválu. A také jako o výjimečně schopném administrátorovi, samozřejmě."

Náčelník Teng se uklonil.

„Jste příliš laskav, Ti," řekl. „Tu a tam načmárám pár veršíků, abych si zpříjemnil chvíle odpočinku. Ale sotva bych se odvážil doufat, že tak zaneprázdněnému kolegovi, který proslul jako zasvěcený znalec literatury, ba co více, jako neúnavný vyšetřovatel zločinů, se uráčí pohlédnout na má chabá dílka." Odmlčel se. Závrať se vracela, bylo mu zatěžko pokračovat v obvyklé výměně zdvořilostí. Zaváhal, pak se opět ujal slova. „Jeho Excelence prefekt zdůrazňuje, že přijíždíte přísně inkognito. Znamená to, že je vaše návštěva spjata s vyšetřováním nějakého zločinu? Omluvte mou přímost, ale..."

„Nic takového!" zvolal soudce Ti s omluvným úsměvem. „Nevěděl jsem, že je prefektův doporučující dopis tak pádně formulován. Opravdu doufám, že vám nezpůsobil nežádoucí starosti! Pravdou je, že mé povinnosti v Peng-laj jsou dosti vyčerpávající – jistě je to způsobeno mým nedostatkem zkušeností. Peng-laj je totiž mým prvním působištěm ve funkci okresního náčelníka. Právě jsem uvažoval o krátké dovolené, když jsem byl prefektem povolán na konferenci o pobřežní obraně. Můj okres leží přímo proti korejskému poloostrovu a naši korejští vazalové jsou teď celkem pokojní. Prefekt mě zaměstnával od rána do večera. A byl tam také jeden vysoký úředník z hlavního města... jistě si umíte představit, jaké to je, když člověk musí být těmto vysoce postaveným osobnostem neustále k službám! Konference trvala čtyři dny,

a až se vrátím do Peng-laj, nepochybně tam na mne čeká spousta nevyřízených záležitostí. Proto jsem požádal o krátkou dovolenou, s tím, že ji strávím jako turista ve vašem okrese, který je proslulý svými pamětihodnostmi a také překrásnou krajinou – tak vybraně popsanou ve vašich básních. Toto, a jedině toto je důvodem, proč jsem požádal, abych mohl cestovat inkognito, a proč si říkám Šen Mo, komisionář."

„Chápu," pokýval hostitel hlavou. Trpce si pomyslel: Na dovolené, no tohle! Kdyby to byl prefekt uvedl v dopise, mohl jsem setkání o den dva odročit. Nahlas pokračoval: „Je opravdu úlevné, když se člověk může na chvíli oprostit od pompy a obřadnosti, patřící k našemu úřadu, a pohybovat se svobodně jako prostý občan. Ale co lidé z vašeho doprovodu?"

„Abych pravdu řekl," odpověděl soudce Ti, „vzal jsem s sebou jen jednoho ze svých pomocníků, schopného chlapíka jménem Ťiao Taj."

„Nevyvolává to, ehm... nežádoucí důvěrnost ze strany vašeho podřízeného?" zeptal se Teng pochybovačně.

„Musím se přiznat, že to mě nikdy nenapadlo!" připustil soudce s pobaveným úsměvem. „Mohl byste mi doporučit malý, ale čistý hostinec, kde bychom se ubytovali? A jaké jsou ty nejdůležitější pamětihodnosti, jež je možno ve vašem městě zhlédnout?"

Teng upil ze svého šálku čaje. Potom odvětil:

„Velice mě mrzí, že mě vaše přání zachovat anonymitu zbavuje potěšení ubytovat vás zde jako svého váženého hosta. Ale když na tom trváte, radím vám, abyste se ubytoval v hostinci *U Letícího jeřába*, který má vynikající pověst a navíc není daleko od soudního dvora. Pokud jde o pamětihodnosti, seznámím vás se svým poradcem a hlavním pomocníkem Pan Ju-teem. Narodil se a vyrostl tady, takže v tomto městě zná každý kámen. Dovolte, abych vás za ním doprovodil, má kancelář vzadu za úřadovnou."

Náčelník Teng povstal. Když soudce Ti následoval jeho příkladu, uviděl, že se jeho hostitel náhle zapotácel. Zůstal stát a oběma rukama sevřel opěradlo lavice.

„Necítíte se dobře?" zeptal se soudce znepokojeně.

„To nic není, jen lehká závrať," odtušil Teng s mdlým úsměvem. „Jsem trochu unavený." Podrážděně pohlédl na majordoma, který právě vešel do místnosti. Hluboce se svému pánovi uklonil a pronesl tiše:

„Velice se omlouvám, že Vaši Ctihodnost ruším, ale komorná mi právě ohlásila, že Velká mistryně po siestě dosud nevyšla ze svého pokoje a že dveře její ložnice jsou zamčené."

„To je pravda, zapomněl jsem ti to říct," odpověděl náčelník Teng. „Po poledním jídle jí byla doručena naléhavá žádost od starší sestry, aby přišla do jejího venkovského domu. Informuj služebnictvo." A když majordom ještě

váhal, zeptal se Teng podrážděně: „Tak na co ještě čekáš? Nevidíš, že nemám čas?“

„Musím ještě oznámit,“ mumlal starý muž, zjevně tonoucí v rozpacích, „že někdo rozbil tu velkou vázu před ložnicí. Já –“

„Později!“ uťal jeho řeč náčelník Teng. Vedl soudce Ti ke dveřím.

Když procházeli zahradou, která oddělovala náčelníkovu rezidenci od soudního dvora, prohlásil Teng náhle:

„Doufám, že mi během svého pobytu zde neodepřete potěšení pohovořit si s vámi, Ti. Navštivte mě kdykoliv, prosím. Mám jeden nepříjemný problém, který bych s vámi rád někdy prodiskutoval. Nalevo, prosím.“

Přešli přes velké hlavní nádvoří soudního areálu. V protější budově Teng uvedl soudce do malé, ale spořádané kanceláře. Hubený muž, který seděl za stolem, na němž se vršily úřední dokumenty a svazky, vyskočil, jakmile uviděl svého nadřízeného. Pokynul služebné, která se pokoušela zalézt do kouta, aby se stala neviditelnou, a pak jim s hlubokou úklonou kulhavě vyšel vstříc. Náčelník Teng řekl odměřeně:

„To je pan Šen… ehm, obchodník, který přišel s doporučujícím dopisem od prefekta. Hodlá tu pár dnů pobýt a prohlédnout si pamětihodnosti našeho okresu. Poskytni mu všechny informace, které potřebuje.“ Pak se obrátil k soudci Ti. „A teď mě laskavě omluvte, musím se připravit na odpolední zasedání soudního dvora.“ Uklonil se a odešel.

Poradce Pan požádal soudce, aby se posadil do velkého křesla, stojícího u jeho psacího stolu, a začal se zdvořile vyptávat. Zdálo se však, že je roztržitý a nervózní. Protože náčelník Teng toho s ním také mnoho nenamluvil, soudce Ti usoudil, že mají u soudu nevyřešený nějaký zvláště obtížný případ. Ale když se na to poradce zeptal, Pan rychle odpověděl:

„Kdeže, soud bude projednávat samé běžné rutinní záležitosti. Naštěstí je toto klidný okres."

„Ptal jsem se proto," pokračoval soudce Ti, „že se náčelník před chvílí v hovoru zmínil o tom, že má před sebou nějaký nepříjemný problém."

Pan svraštil šedivé obočí.

„O ničem takovém nevím," odvětil. Opět přiběhla táž služebná. „Přijď později!" okřikl ji a děvče hned zmizelo. Pan potom pokračoval se zkroušeným výrazem: „Hloupé holky! Někdo rozbil velkou starodávnou vázu, která stála v soukromých pokojích paní Teng. Můj pán si té vázy velice cenil, bylo to dědictví. Žádná ze služek se nechce přiznat, a proto mě majordom požádal, abych je vyslechl a našel viníka."

„Kromě vás nemá náčelník jiného pomocníka?" vyptával se soudce Ti. „Bývá zvykem, že náčelník má tři čtyři pomocníky jako svůj soukromý personál, nemám pravdu? A většinou je na každé nové působiště bere s sebou."

„Ano, to je pravda. Ale můj pán se tímto zvykem neřídí. Víte, je to člověk dosti uzavřený, který si udržuje odstup, mohu-li to tak říci. Já sám patřím ke stálému personálu zdejšího soudu.“ Zamračil se, načež pokračoval. „Náčelníka ta váza zřejmě velice rozčilila. Když sem před chvílí přišel, nevypadal moc dobře.“

„Trápí ho nějaká nemoc?“ zeptal se soudce. „Také jsem si všiml, jak je bledý ve tváři.“

„To ne,“ odpověděl Pan. „Nikdy si na své zdraví nestěžoval, a nedávno byl dokonce výjimečně veselý. Asi před měsícem uklouzl na nádvoří a podvrtl si kotník, ale ten se mu už zahojil. Možná že mu vadí ta letní vedra. A teď se věnujme místům, která byste měl navštívit především, pane Šene. Tak to máme...“

Pustil se do dlouhého výkladu o wej-pingských pamětihodnostech. Soudce Ti shledal, že je to vzdělaný člověk, sečtělý a s velkým zájmem o místní historii. Nakonec nerad vstal a omluvil se, že musí jít, protože v čajovně na rohu za soudním tribunálem na něho čeká jeho společník.

„V tom případě,“ řekl Pan, „vás zavedu k zadnímu nouzovému východu. Tím si ušetříte zacházku k hlavní bráně tribunálu.“

Doprovodil soudce nazpět do náčelníkovy rezidence, navzdory své koňské noze kráčel lehce. Prošli dlouhou tmavou chodbou bez oken, která patrně vedla kolem celého domu. Když Pan odemkl malá železná vrátka na jejím

konci, podotkl s úsměvem: „Svým způsobem jsou tato vrátka také městskou pamětihodností! Zasadili je sem před více než sedmdesáti lety jako tajný vchod, když bylo ve městě ozbrojené povstání. Jak víte, tehdejší guvernér, proslulý –“

Soudce Ti ho spěšně přerušil vřelými díky. Vyšel do klidné zadní uličky a kráčel směrem, který mu Pan naznačil.

Na dalším rohu narazil na čajovnu, v níž zanechal Ťiao Taje.

Třebaže siesta teprve končila, na otevřené terase už bylo plno. U většiny stolů seděli dobře oblečení lidé, beze spěchu popíjeli čaj a louskali sušená melounová semínka. Soudce Ti kráčel přímo ke stolu, kde seděl statný muž v prostém hnědém šatu s černou kulatou čapkou na temeni. Byl zcela upoután knihou, do níž byl začten. Když soudce odtáhl židli z druhé strany stolu, muž vyskočil. Soudce Ti byl vysoký, ale Ťiao Taj ho ještě o palec převyšoval. Měl mohutnou šíji, široká ramena a úzký pas profesionálního boxera. Jeho bezvousá, dosti pohledná tvář se rozzářila, když říkal:

„Vrátil jste se dříve, než jsem čekal, náčelníku!“

„Odpusť si toho náčelníka!“ varoval ho soudce Ti. „Nezapomínej, že jsme tu inkognito.“ Vzal ranec s jejich oděvy ze židle a položil jej na zem. Posadil se, zatleskal a přikázal číšníkovi, aby přinesl další konvici čaje.

Velice hubený, až kostnatý muž, který seděl sklesle na židli úplně sám u stolu v koutě nedaleko nich, náhle vzhlédl. Měl odpudivě ošklivou tvář. Tenká dlouhá jizva se mu táhla od brady až k prázdné oční jamce napravo. Znetvořila jeho rty tak, že se jeho ústa bez ustání jakoby ušklíbala. Položil si dlouhou pavoučí ruku na tvář, aby potlačil nervový tik. Pak si opřel hranatý loket o stůl a naklonil se, ve snaze zaslechnout, o čem soudce a jeho společník hovoří. Ale v šumu hlasů, které k němu doléhaly od ostatních stolů, jejich slova zanikala. Zklamaně se pak soustředil na bedlivé pozorování dvojice svým jediným zlovolným okem.

Ťiao Taj se rozhlédl. Když uviděl ošklivého muže, rychle pohled odvrátil a řekl soudci polohlasně:

„Všiml jste si toho chlapíka, co sedí sám u rohového stolu za mnou? Vypadá jako odporný hmyz, který právě vylezl ze své kukly."

Soudce Ti se podíval a přitakal. „Ano, není moc přitažlivý. Co to vlastně čteš? "

„To je průvodce Wej-pingem, půjčil mi ho číšník. Byl to skvělý nápad, přerušit cestu právě tady!" Přistrčil soudci otevřenou knihu a pokračoval: „Podívejte, tady stojí, že ve zdejším chrámu boha války stojí řada soch v životní velikosti, které představují tucet našich proslulých starých generálů, jak je vytvořil velký sochař za oněch dávných časů. Pak je tu taky velkolepý horký pramen, který –"

„Náčelníkův poradce mi o něm právě před chvílí vykládal," přerušil ho soudce s úsměvem. „Budeme mít co dělat, abychom si všechny zdejší pamětihodnosti stihli prohlédnout." Napil se čaje a dodal: „Víš, můj zdejší kolega Teng mě trochu zklamal. Protože je to tak slavný básník, představoval jsem si ho jako bodrého chlapíka a skvělého *causeura*. Ale jak se zdá, je to starý suchar a pedant. Vypadá nemocně a ustaraně."

„Co jiného můžete čekat?" zeptal se Ťiao Taj. „Neříkal jste mi, že má jen jednu manželku? U muže jeho společenského postavení je to dost divné!"

„Na tom není nic divného," podotkl soudce káravě. „Náčelník Teng a jeho žena jsou příkladem manželské lásky. Přestože jsou spolu osm let a nemají děti, Teng si nikdy nepřivedl vedlejší manželku ani konkubíny. V literárních kruzích v hlavním městě se jim přezdívá Věční milenci – a ne že by jim nezáviděli. Tengova žena, Stříbrný lotos, se také proslavila svým básnickým talentem a tento společný zájem je silným poutem."

„Možná že je dobrá v poezii," podotkl Ťiao Taj, „ale přesto si myslím, že by si měl její manžel doplnit nábytek v ložnici o dvě tři hezké mladé dívky, takříkajíc pro inspiraci."

Soudce Ti ho neslyšel. Jeho pozornost upoutal hovor u vedlejšího stolu. Tlouštík s dvojitou bradou právě říkal: „Stejně trvám na tom, že náš náčelník udělal dnes při

dopoledním zasedání chybu. Proč by měl odmítnout registraci Koovy sebevraždy?“

„Prostě proto,“ mínil hubeňour s liščí tváří, který seděl naproti němu, „že se, jak víš, nenašla mrtvola! Není mrtvola, není registrace! To je názor úřadů.“

„K tomu, že se nenašla mrtvola, jsou ale pádné důvody!“ namítl tlouštík rozmrzele. „Copak neskočil do řeky? A proud je tam mimořádně prudký. Pamatuj, z jakého svahu se ta řeka valí, hornatá část města leží pěkně vysoko. Nemysli si, že mám něco proti našemu náčelníkovi, je to jeden z nejlepších, kterého jsme v posledních letech měli. Říkám jen tolik, že jako úředník, který dostává měsíc co měsíc svůj plat na puntík přesně, nemá ponětí o finančních starostech, co tíží nás obchodníky. Vůbec si neuvědomuje, že dokud nebude sebevražda zaregistrovaná, nemůže Koův bankéř připravit jeho podnik k likvidaci. A protože měl starý Ko spoustu rozdělaných obchodů, může ten odklad znamenat pro rodinu velkou ztrátu.“

Druhý moudře pokýval hlavou a potom se zeptal: „Máš nějakou představu, proč by Ko spáchal sebevraždu? Doufám, že neměl finanční problémy.“

„Určitě ne!“ potvrdil tlouštík rychle. „Zdravý podnik, ta jeho hedvábnická firma, podle mne největší v provincii. Ale v poslední době měl nějaké zdravotní potíže. To bude ta příčina. Vzpomínáš na loňskou sebevraždu

Wanga, toho obchodníka čajem, který si pořád stěžoval na bolesti hlavy?“

Soudce Ti ztratil o hovor zájem. Nalil si další šálek čaje. Ťiao Taj, který také poslouchal, zašeptal: „Pamatujte, že jste na dovolené, náčelníku! A všechny mrtvoly, které tu možná plavou, jsou výlučným majetkem vašeho kolegy Tenga!“

„Máš naprostou pravdu, Ťiao Taji! Je v tom průvodci také seznam místních zlatníků? Musím koupit pár tretek jako suvenýry pro mé manželky v Peng-laj.“

„Seznam dlouhý jako má paže!“ odpověděl Ťiao Taj. Spěšně nalistoval stránku a ukázal ji soudci. Ten spokojeně pokývl. „To je dobře, budu mít kde vybírat.“ Vstal a přivolal číšníka. „Pojďme, dostal jsem adresu dobrého hostince nedaleko odtud.“

Ošklivý muž u rohového stolu vyčkal, až zaplatí a vyjdou na ulici. Pak rychle vstal a klackoval se ke stolu, od něhož odešli. Jakoby náhodou vzal do ruky průvodce a podíval se na stránku, kde byla kniha otevřená. Jediné oko zlovolně zazářilo. Odhodil knihu a spěšně seběhl z terasy. Viděl, že soudce a Ťiao Taj se o kousek dál zastavili a zřejmě se pouličního prodavače vyptávají na cestu.

2

Soudce Ti a Ťiao Taj mají nezvaného hosta
Ti ze zvědavosti navštíví soudní jednání náčelníka Tenga

Hostinec *U Letícího jeřába* stál na rušné ulici vedoucí na jeden z mnoha kopců ve městě. Jeho nenápadná úzká brána se nacházela hned vedle křiklavého průčelí velké vinárny.

Prostorná hala však neodpovídala skromné fasádě. Tlustý majitel, který trůnil za impozantním pultem, vrhl na oba muže pátravý pohled. Přistrčil jim objemnou knihu hostů a požádal je, aby zapsali své jméno a příjmení, zaměstnání, věk a místo narození.

„Bojíte se zlodějů?“ zeptal se soudce Ti udiveně, když si vlhčil štětec. Zpravidla se zapisovalo pouze jméno a zaměstnání.

„Nic takového!“ řekl majitel podrážděně. Přistrčil knihu Ťiao Tajovi a dodal důležitě: „Můj hostinec má nejlepší pověst, mohu si dovolit si hosty vybírat!“

„Škoda že si tvá matka nemohla vybrat tebe!“ prohodil Ťiao Taj, když položil ranec s jejich šatstvem na zem a chopil se štětce. Soudce napsal: „Šen Mo, komisionář, 34, z Taj-jüanu.“ Ťiao Taj pod to načmáral: „Ču Ta, pomocník pana Šena, 30, z hlavního města.“

Soudce Ti zaplatil na tři dny dopředu a slušně oblečený číšník je odvedl do prostě zařízeného, ale velice čistého pokoje na třetím nádvoří, daleko od pouličního ruchu.

Ťiao Taj otevřel dveře ven. Vedly přímo na nádvoří s mramorovými dlaždicemi. Rozhlédl se a zaškaredil se na konvici čaje, kterou číšník právě postavil na stůl. Otočil se k soudci.

„Čaj jsme před chvílí dopili. Ten dvůr má tak nádherně hladkou dlažbu, což abychom si dali pár kol šermu holí a trochu si protáhli údy? Pak si můžeme dát lázeň a na večeři zajít někam do restaurace na místní speciality.“

„Skvělý nápad! Po té dopolední jízdě z Pien-fu jsem celý ztuhlý.“

Oba se vysvlékli až do pytlovitých kalhot. Soudce Ti si rozdělil svůj dlouhý vous do dvou pramenů a svázal je vzadu na šíji. Čapky odhodili na stůl a vyšli na nádvoří. Ťiao Taj křikl na podomka, aby jim přinesl hole na šermování.

Soudce byl výborný rohovník a šermíř mečem, ale teprve nedávno se pod Ťiao Tajovým vedením naučil umění šermu holí. To nebylo považováno za sport vhodný pro

šlechtice, zato byl velice populární mezi lapky a tuláky. Soudce Ti však shledal, že je to výborný tělocvik a docela si jej oblíbil. Ťiao Taj byl mistrem v tomto oboru, neboť dříve než vstoupil do soudcových služeb, byl zbojníkem, jak o tom svědčily četné jizvy pokrývající jeho širokou, do tmava opálenou hruď a dlouhé, svalnaté paže. Před rokem, když soudce cestoval do Peng-laj, svého prvního působiště, přepadl ho Ťiao Taj a jeho pokrevní bratr Ma Žung na odlehlé cestě. Ale soudcova silná osobnost udělala na oba lapky takový dojem, že se na místě zřekli svého divokého povolání a stali se jeho oddanými pomocníky. Během roku soudce shledal, že je mu tato obdivuhodná dvojice velice užitečná při zatýkání nebezpečných zločinců a plnění jiných obtížných úkolů. Ochotně jim promíjel, že se dosud nenaučili zdvořilým způsobům, které se očekávají od náčelníkových pomocníků, naopak si velice cenil jejich upřímnosti a otevřenosti.

„Doufám, že majiteli nebude vadit, že tady šermujeme," řekl soudce, když zaujal postavení.

„Jestli cekne, nacpu mu hlavu do toho tučného panděra!" zvolal Ťiao Taj bojovně. „A pak může jukat na svět pupíkem. Dávejte si pozor na údery na opačnou stranu těla!" dodal a zaútočil rychlým výpadem na soudcovu hlavu.

Soudce Ti uhnul a vedl dlouhý rozmáchlý úder těsně nad zemí na Ťiao Tajovy kotníky. Ale Ťiao Taj nadskočil

s pružnou elegancí, u tak těžkého muže překvapivou, a udělal prudký výpad na soudcovu hruď, který soudce obratně odrazil.

Dlouho bylo slyšet jen klapot holí a dech šermířů. Brzy se na dvorku shromáždilo několik podomků a číšníků, kteří zápasu přihlíželi. Zaujati bezplatným povyražením si vůbec nevšimli, že se za nimi pomalu pootevřely dveře. Velice hubený a ošklivý muž se rozhlédl a jedním planoucím okem pozoroval šermíře. Chvilku tak postál, podivná vytáhlá postava, ztrácející se ve stínu za ní. Pak ustoupil a nehlučně zavřel dveře.

Když oba muži skončili, hruď se jim leskla potem. Ťiao Taj hodil hole podomkovi a přikázal mu, aby je odvedl do lázně.

Ve velké vzdušné místnosti se nikdo další nekoupal. Stály tam dvě nádrže obehnané zábradlím z masivních polen leštěné borovice v přírodní barvě. Stěny byly taktéž obložené borovicovým dřevem, jež plnilo lázeň příjemnou venkovskou vůní. Podlahu tvořily velké černé dlaždice. Statný lázeňský, který měl na sobě jen bederní roušku, vzal jejich kalhoty a pověsil je na věšák. Pak dal každému bavlněný váček se směsí bylin a louhu a kulatou nádobu s horkou vodou. Soudce Ti a Ťiao Taj se vydrhli mýdlovými váčky. Když lázeňský vyléval vědra horké vody, řekl jim:

„Bazény se vám budou líbit, jsou vytesané přímo ve skále, na níž hostinec stojí. Horká voda se sem přivádí

z podzemního pramene. Pozor na nohy – kameny v levém rohu jsou rozpálené."

Oba muži překročili zábradlí a ponořili se do bazénu. Lázeňský otevřel posuvné dveře, takže se mohli kochat pohledem na zelené banánové listy v obezděné zahradě. Soudce Ti a Ťiao Taj si hodnou chvíli spokojeně poleželi v horké vodě. Pak se posadili na nízkou bambusovou lavici a lázeňský jim namasíroval ramena a do sucha je utřel. Nakonec jim dal lněné kabátky, v nichž se vrátili do svého pokoje příjemně osvěženi.

Právě se převlékli do vlastního šatu a posadili se k šálku čaje, když se otevřely dveře a dovnitř vešel jednooký hubeňour.

„To je ten mizera, kterého jsme viděli v čajovně!" zvolal Ťiao Taj.

Soudce Ti hleděl rozmrzele na odpudivou tvář.

„Než někdo vstoupí do místnosti, tak obyčejně zaklepe. Co chceš?" pronesl soudce rozhněvaně.

„Na slovíčko, pane... Šene."

„Co jsi zač?" zeptal se soudce. Nedokázal toho chlapíka zařadit.

„Prakticky to samý, co vy dva. Jsem zloděj z povolání."

„Mám ho vykopnout?" zeptal se Ťiao Taj rozhněvaně.

„Počkej!" zastavil ho soudce, který byl zvědavý, co to všechno znamená. „Když znáš moje jméno, příteli, musíš také vědět, že jsem obchodník."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Lakový paraván*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.